

Vienmēr bīvajā lidojumā

✂ Ieva Vilmane, "Saldus Zeme"

Jūnijā piedzīvojām ļoti gaidītu atkalredzēšanos ar mākslinieci **ILZI KANTU**. Pirms desmit gadiem viņa pārcēlās dzīvot uz Austrāliju, Saldū atstājot lieliskas iestrādes nākamajai Jaņa Rozentāla mākslinieku grupas vadītājai. Esam pateicīgi, ka Ilzi pilsētas centrā savaldzināja noplucis nams un viņa no nekā radīja neparastu kultūrvietu – Kapelleru namu.

– **Esi sveicināta Saldū!**

– Izskatās, ka nekas nav mainījies, un tomēr – nekas nav pa vecam. Esmu kļuvusi par Austrālijas pilsoni. Aiz muguras ilgāks posms, kad nevarēju nodoties mākslai, jo Austrālija ir saulaina, bet dzīve tur dažkārt tāda it

nemaz nav.

Pateicoties

manam dzīvesbiedram Antonijam, pagājušajā gadā mūsu mājā izveidoju studiju. Tajā zīmēju, cik vēlos! Ir dienas, kad vienā lidojumā radu vairākus darbus.

– **Tava ciemošanās izstādē "Sapņotāja" iekārtota Kapelleru namā. Vai ar to aizvien izjūti ciešu saikni?**

– Tajā aizvadīti piepildīti un neparasti gadi, tagad ir cits dzīves posms. Ļoti priecājos, ka pašvaldība renovē ēkas fasādi. Tā ir lieliska dāvana namam 165. jubilejas gadā. Atceros, ka man ne viens vien ierosināja māju nokrāsot, taču nepietika spēka.

– **Kur to iztērēji?**

– Jāatkāpjas līdz 2006. vai 2007. gadam... Mana vecākā meita Marija bija bērnis, es atnācu uz Kapelleru namu (tolaik tajā atradās pilsētas bibliotēka), laikam kaut ko vajadzēja lasīt. Kamēr bibliotēkā meklēja prasīto, pētīju padrūmo telpu un vēroju skatu pa logu. Bija nemīlīga ziemas diena, taču mani kaut kas "saslēdzās" – te varētu izveidot superīgu kultūrvietu! Pēc gada vai diviem bibliotēka pārcēlās uz jaunām telpām. Vecā māja palika tukša, klīda baumas, ka nojauks. To negribēju

pieļaut, tāpēc pašvaldībai piedāvāju ēku apsaimniekot. Lielas ticības manai idejai nebija, taču pašvaldība ļāva rīkoties, jo tai nebija, ko zaudēt. Kapelleru namā ieguldīju visu savu entuziasmu. Šodien tik lielai vizījai man nepietiktu spēka.

Sapņoju par izstādēm, mākslinieku rezidenci, kultūras informācijas punktu, savu darbnīcu... Kapelleru namā iekārtoju nelielu salonu "Pūču māja", taču gandrīz visas domas bija pie kultūras dzīves, nevis tirdzniecības.

Ar ģimenes un draugu palīdzību izrāvām veco grīdas linoleju, nojaucām visas liekās starpsienas, izremontējām koridoru. Sākām izzināt būves vēsturi un tajā atradām kultūrvietas nosaukumu. Tā kā nevalstiskajām organizācijām ir vairāk iespēju piesaistīt finansējumu un pašvaldība tam drīkst piešķirt lielu atlaidi īrei, tad oficiāli Kapelleru namā darbojas mākslu attīstības biedrība "Ilizanna".

Saldū biju vietējā, taču, atgriežoties pēc augstskolas beigšanas, nevienu nepazīnu. Rosoties Kapelleru namā, atradu

daudzus domubiedrus, un dabiski veidojās radoša komūna. 2011. gadā par gleznošanu un sociālās dzīves veicināšanu no Saldus novada pašvaldības saņēmu Jaņa Rozentāla prēmiju.

Toreiz darbā un sabiedriskajā dzīvē visa bija par daudz, šķita, ka izdegu. Pārceloties uz Austrāliju, biju šoka, jo pēkšņi man nekā nebija. Pamazām pieņēmu domu, ka vispirms jāiedzīvojas.

– **Vai iesākums bija grūtāks par Kapelleru nama atdzīvināšanu?**

– Abi gadījumi nav salīdzināmi, jo Austrālijā pirmo reizi nonācu punktā, kad dzīvē pilnīgi viss jāsāk no nulles. Tur cilvēki uztver pasauli citādāk, tāpēc ar savu domu gājienu Austrālijā nebūtu izdzīvojusi.

– **Ko savā apziņā izmainīji?**

– Bija jāatgūst spēja dzīvot viegli un vienkārši, jāatsakās no sevīs šausmīgas par visu, ko nespēju vai kas nav sanācis. Un ar prieku jāpieņem brīvība darīt to, ko vēlos, un netērēt spēkus tam, ko nevēlos. Austrāļi man māca nebaidīties par kļūdām. Piemēram, Antonijam bija 40 gadu, kad viņš izdomāja iemācīties spēlēt vijoli, un viņam sanāk.

Pirmā dzīvesvieta bija Sanšainkoustā, Kvīnslendas štātā. Skaista kā paradīze, taču tur tā arī neatradu savu vietu. Lai izdzī-

IEVAS VILMANES FOTO

Ilze Kanta šovasar savā personalizstādē Saldū, Kapelleru namā, kur reiz izdzīvoja intensīvu sabiedrisko dzīvi. Austrālijā viņa ir draudzīga, bet savrupa māksliniece.

Mākslas tirdziņos interesenti visbiežāk pamana Ilzes Kantas grafikas.

votu, aizmirsu par savu Latvijas Mākslas akadēmijas diplomu un izvēļos dzīvot pavisam vienkārši. Pieņēmu piedāvājumu uz diviem mēnešiem padzīvot pie draudzenes Kingleikā pie Melnburnas. Antonijam ir daudz draugu, kas ir mākslinieki, tāpēc ap mani izveidojās vide, kurā jutos kā mājās un atguvu spēju radīt mākslu. Beidzot jutos saprasta un pieņemta.

Studija man ir molberts un liels darba galds. Nesen pievērsos grafikas augstspiedes tehnikai linogriezūmam. Man ļoti patika mācīties modes dizaina skolā, tāpēc gribētos atgriezties pie šūšanas. Apzināti lietoju vispārīgu apzīmējumu "māksliniece", jo negribu sevi ierobežot vienā vai dažos žanros. Reizēm precīzēju, ka esmu portretu māksliniece – lai kādā tehnikā strādātu, vienmēr sanāk portrets.

Pārceloties uz Austrāliju, pieļāvu, ka mana gleznošanas maniere mainīsies. Iedomājos, ka aizraušos ar krāsām, jo zeme tik saulaina, krāsaina un spilgta. Bet pirmo reizi pievērsos melnbaltiem darbiem. 2014. gadā sarīkoju izstādi.

– **Kā austrāļi uz to reaģēja?**

– Austrālija ir multikulturāla, bet ne kultūras valsts, tāpēc Sanšainkoustā melnbaltas gleznas izskatījās kā no citas pasaules. Melnburna ir eiropeiska, tāpēc mākslas tajā daudz vairāk, galerijas – foršākas. Tur pievērsos zīmēšanai ar tušu. Dažus zīmējumus publicēju sociālajās

vietnēs un pamanīju, ka patīk. Zīmējumi piemēroti tetovēšanai, tāpēc intereses pēc pieņēmu piedāvājumu pamēģināt tetovēt. Jutos kā medmāsiņa, nevis māksliniece, jo process ir tik medicīnisks – dezinficēšana, asinis, apseji... Pacietības un kārtīguma ziņā es varētu tetovēt. Protu zīmēt baltā kleitā un nenosmērēties ar tušu vai krāsām. Tādu darba stilu, iespējams, mācījos no Jaņa Rozentāla, Iljas Repina un citiem man mīļiem mākslas klasiķiem. Viņi gleznojuši baltā krekļā, lai ar to salīdzinātu baltās nokrāsas gleznā, un melnā uzvalkā, lai neatstarotos krāsas.

– **Tev ir augstas prasības pret savu darbu kopijām. Kāpēc?**

– Zīmējumu oriģinālus nevienam nepārdošu, tāpēc darbus reproducēju. Drukas un papīra kvalitātei jābūt izcilai, pretējā gadījumā darbi neatšķirtos no mājas printeri apdrukātām lapām. Katru kopiju parakstu un apzīmogoju ar reljefu zīmogu. Printiem ilgi meklēju papīru "muzeja kvalitātē" – tādu, kas neļauj tintei izplūst un izbalot; papīrs nosaka drukas noturību pret apkārtējiem apstākļiem.

Printi ir līdz desmit reizēm lētāki par oriģināldarbiem, tāpēc tie ir diezgan populāri. Izdrukas pārdodu mākslinieku tirdziņos un tiešsaistē. Tirdziņos nācās iziet no savas komforta zonas, taču tieši tajos ieraugu pirmo patieso reakciju uz saviem darbiem. Pat prātā neienāktu, ka cilvēkus visvairāk pievilina portrets ar mušām! Fantāziju tēlos mazas meitenes saskata fejas. Man nepatīk skaidrot, ko esmu attēlojusi, – visu sakāmo jau esmu uzlikusi uz papīra. ■

“Kurte” – vieta, kur iesakņoties

Nosaukums “Kurte” interpretējams daudzdos veidos, viens no tiem – kurt ugcini, iekurt iedvesmas dzirksteli.

✦ Agrita Blumberga, “Talsu Vēstis”

“Kurte” ir iedvesmas dzirkstele, kas pārtop gleznā, mūzikā, grāmatā vai ēdiena receptē. Tas ir piedzīvojums, kas aicina līdzī, jauno kultūrvietu Talsu vecpilsētas sirdī raksturo “Kurtes” saimnieki Armands Svinsters un Jasmīna Ovranga. Atšķirībā no citām vietām, kur arī māksla sastopama visdažādākajās tās izpausmēs, “Kurte” apbur ar senatnīgo šarmu un mazpilsētai tik raksturīgo vienkāršību.

MĪLESTĪBA NO PIRMĀ ACU SKATA

Pirms pārcelšanās uz Latviju Armands un Jasmīna veiksmīgi vadīja līdzīgu kultūrvietu Nīderlandē. Saprotot, ka sirds līdz galam šai vietai tomēr nepieder, pāris sācis meklēt alternatīvas. “Satikāmies Nīderlandē, kur abi bijām aizbraukuši mācīties – es mūziku, bet Jasmīna mākslu. Iepazināmies un piecus gadus kopīgi vadījām tādu kā klubiņu – mums bija liela virtuve, darbojās aptuveni 30 brīvprātīgie, reizi nedēļā notika dažādi mākslas pasākumi, izstādes, koncerti. Gadi, ko pavadījām Nīderlandē, bija ļoti auglīgi, daudz ko iemācījāmies, daudz ko ieguvām, mums bija patiešām lieliska iespēja darīt to, ko gribējām. Taču pēc pieciem gadiem sākām domāt – ko tālāk?” atklāj “Kurtes” saimnieki.

Atbilde nākusi no sludinājumu portāla. Izskatot dažādus variantus, pāris ieraudzījis namu Talsu vecpilsētas sirdī, kurš viņus savaldzinājis no pirmā acu skatiena. “Apsvērām iespēju doties uz Portugāli, Grieķiju, Irānu... Jasmīnai patika Latvija, bet es tajā laikā nevarēju iedomāties, ka varētu atgriezties Talsos. Meklējām vietu sešus septiņus mēnešus. Vienu vakaru, joka pēc apskatot sludinājumus, ieraudzījām šo māju. Nezinājām, vai gribam dzīvot pilsētā vai mežā, bet parādījās šis skaistums, un mēs tajā iemilējāmies. Momentā reaģējām. Zvanīju mammai, lai skrien šurp. Mēs šo īpašumu ieguvām vienas dienas laikā, pašiem pat neapskatot,” iegādes ceļu raksturo Armands. Stāstu jo īpašāku padara tas, ka viņš ir uzaudzis trīs mājas tālāk un Talsu vecpilsētā pavadījis

“Gribam izveidot vietu, kur cilvēki var justies brīvi un nākt tādi, kādi viņi ir,” skaidro “Kurtes” saimnieki.

EDGARĀ LĀČA FOTO

visu savu bērnību. Prieku par pieņemto lēmumu pauž arī Jasmīna. Viņa cer, ka “Kurte” iedvesmos un iekustinās pārējos un vecpilsētā ar laiku atgriezīsies dzīvība.

“MŪS VILKA ATPAKAĻ UZ AUSTRUMIEM”

“Domāju, ka tas, ko mēs darām, ir būtiski. Mēs nodrošinām tikšanās vietu. Tas ir kaut kas, ko pasaulei vajag. Mums jāsatiekas, jārunā un jāiepazīstas citam ar citu. Gribam izveidot vietu, kur cilvēki var justies brīvi un nākt tādi, kādi viņi ir. Nīderlandē bija īpaša, iekļaujoša atmosfēra un daudz dažādu cilvēku, bija ārzemju studenti, vietējie pensionāri... Cilvēki, kuri ir izspiesti no sabiedrības, kuri ir mazliet citādi, tur jūtas ļoti labi. Sapratām, ka tas ir kas ļoti īpašs, un kaut ko līdzīgu gribam atkārtot šeit.”

Runājot par iemesliem, kas viņos raisīja domas par aizbraukšanu no Nīderlandes, Armands atzīst, ka tādi ir vairāki. Viens no tiem – vilkme pēc mājām. “Mēs abi esam no austrumiem – es esmu no Latvijas, Jasmīna uzauga Irānā, viņai gan ir arī holandiešu

nacionalitāte, bet mūs abus vilka atpakaļ uz austrumiem. Gribējām būt vietā, kur mēs varētu iesakņoties. Šeit ir ģimene, draugi un lielāka atbalsta sistēma. Dzīvojot tur, mums pietrūka sajūtas, ka tuvmā ir cilvēki, kas atbalsta bez nosacījumiem, kā to dara ģimenes locekļi. Mēs esam priecīgi būt šeit, apkārtējie ir priecīgi, ka esam šeit, un mēs gribam darīt lietas kopā. Ikviens, kurš ir ieinteresēts palīdzēt, ir laipni gaidīts.”

RUNĀT PAR LIETĀM, KAS IR SVARĪGAS

Tā kā māja ir liela, tā prasa daudz uzmanības, mīlestības un rūpju, un līdz ar to šobrīd regulāri pasākumi “Kurtē” vēl nenotiek, bet reizi pa reizei durvis apmeklētājiem tiek atvērtas. Gūt pirmo ieskatu pilsētnieki tika aicināti pilsētas svētkos, kad vecpilsēta pārtapa par mākslas norišu epicentru, savukārt 8. jūlijā “Kurtē” noslēdzās pastaiga pa romāna “Kalendārs mani sauc” takām. Lai gan pilsētas svētku laikā sētā bija iespējams baudīt gastronomiskos priekus, par restorānu vai kafējnicu “Kurtē” nosaukt nevar.

Izskatot dažādus variantus, pāris Talsu vecpilsētas sirdī ieraudzījis namu, kurš viņus savaldzinājis no pirmā acu skatiena.

“Katrs šo vietu var piedzīvot un saukt citādi, bet mums tā nav kafējnicā vai restorāns, mums tā ir satikšanās vieta. Attiecībā uz pasākumu plānošanu esam piezēmi, jo vēl ļoti daudz kas jāpaveic. Organizēsim dažādus pasākumus. Tas var būt jebkas – darbnīcas, kultūras norises, dzeja, teātris, šaha mači... Esam atvērti dažādām idejām. Tā kā piecus gadus esam darījuši kaut ko līdzīgu, mums ir izveidojies plašs pazīņu loks, centīsimies uz Talsiem atvest māksliniekus un mūziķus arī no citām pasaules daļām. Gribam, lai šī vieta būtu aktīva, lai šeit notiktu regulāri pasākumi, cilvēki justos gaidīti un iedvesmoti. Mūsdienās ir svarīgi, ka cilvēki satiek kaimiņus, tūristus, viesus un cilvēkus, ko viņi vēl nepazīst. Ir forši, ka cilvēki ieskatās viens otram acīs un runā par lietām, kas viņiem ir svarīgas. Mēs nespiežam nevienu to darīt, bet gribam pateikt, ka šeit tas ir iespējams. Tas māca tikt galā ar emocijām un pieņemt atšķirīgo. Gribam pasaulē ienest vairāk miera. Tā vietā, lai sēdētu un sūdzētos, esam atraduši veidu, kā sniegt savu ieguldījumu.”

Laiks, kad ceļot prata eleganti

✦ Linda Kilevica, "Kurzemes Vārds"

“No Rīgas iet vilciens uz Valku./ Uz platformas stāvu es viens./ Te redzu es meiteni smalku...” – šis vecais šlageris klusiņām skan Liepājas muzejā iekārtotajā izstādē “Dzelzceļš ienāk Liepājā (1871–1940)”. Šeit var aizsapņoties par to, kā ļaudis pirms simt un vairāk gadiem iepazinās skaistās Liepājas stacijas restorānā vai uz perona, un iztēloties, kas pirmajā tikšanās reizē bija mugurā smalkajai jaunkundzei vai kā bija ģērbies nopietnais kungs, jo izstādē nav tikai par dzelzceļu, bet arī par modi.

DZELZCEĻŠ PĀRVĒRŠ PILSĒTU

Apjomīgā ekspozīcija, kurā aplūkojami ap 60 tērpu un 300 aksesuāru, veidota sadarbībā ar modes vēsturnieku Aleksandru Vasiljevu. Tā stāsta par Liepājas–Romnu dzelzceļa vēsturi un ietekmi uz Liepājas izaugsmi 19. gs. otrajā pusē un 20. gs. sākumā. Materiāli no Liepājas muzeja un Latvijas Dzelzceļa vēstures muzeja krājuma, Latvijas Valsts kinofotofonodokumentu arhīva un Latvijas Fotogrāfijas muzeja iepazīstina ar Krievijas impērijai nozīmīgās dzelzceļa līnijas būvi un nozares turpmāko uzplaukumu. Laikmeta sajūtu atklāj vēsturiskie tērpi un aksesuāri no A. Vasiljeva fonda kolekcijas, kas glabājas Lietuvā. “A. Vasiljevs savu kolekciju veido vairāk nekā 45 gadus,” stāsta fonda vadītāja Alma Podžukaitiene, “tāpēc tā ir viena no trim bagātīgākajām un plašākajām visā pasaulē. Pašlaik kolekcijā ir vairāk nekā viens miljons priekšmetu, notikušas 250 izstādes daudzviet pasaulē.”

“Izstādē ļauj izbaudīt laiku, kad piedzīvojām dzelzceļa uzplaukumu,” uzsver Liepājas muzeja direktore Dace Kārķla. “Šim laika posmam varam pateikties par Liepājas attīstību, par kravu apgrozījuma pieaugumu ostā, par pilsētas infrastruktūras un saimniecības attīstību. Liepāja no mazpilsētas kļuva par modernu un ļoti skaistu pilsētu.”

Liepājas–Romnu dzelzceļam pagājušajā gadā apritēja 150 gadu, kopš to sāka būvēt. Dzelzceļu cēla četrus gadus, no 1871. līdz 1874. gadam, tā ka izstādē iekļaujas šajā jubilejas periodā un būs skatāma līdz 6. novembrim.

“Vairāku gadu garumā domājām, kā savest kopā dzelzceļu un modi,” stāsta Aleksandrs Vasiljevs. Viņš cer, ka iznākums apmeklētājiem būs patīkams pārsteigums.

Dzelzceļa līnija bija vairāk nekā tūkstoš kilometru gara. “No iekšzemes dažādām vietām uz Liepāju plūda cilvēki, kas gatavojās emigrēt uz Ameriku laimīgākās dzīves meklējumos. Viņi bija spiesti Liepājā pavadīt apmēram mēnesi, kamēr veica veselības pārbaudes un nokārtoja visus dokumentus. Viņu uzturēšanās nāca Liepājai par labu, jo attīstījās viesnīcas, restorāni, sadzīves pakalpojumi,” atzīmē muzeja vadītāja. Maksa Paula Berči projektētajai dzelzceļa stacijai pamatakmeni ielika 1870. gadā. Liepājnieki tolaik to dēvēja par pili tuksnesī, jo tā atradās stipri ārā no pilsētas centra.

NOST AR KRINOLĪNIEM!

Tērpi, apavi, somiņas, briļļu maki un rotaslietas iegūst pavisam citu vērtību, ja zināms, ka tie pieskaņoti tieši ceļošanai. Kāds siks nieciņš – ceļojuma glāzīte ar futrāli. Dizainers diez vai aizdomātos stikla trauku izveidot nedaudz plakanu, ja tas nebūtu paredzēts glabāšanai bagāžā.

Dzelzceļš dizaineriem ir devis lielu iedvesmu. A. Vasiljevs stāsta: “Runa nav tikai

par ātrumu vai komfortu, bet arī par vilciena vagonu interjeru, kas pateica priekšā, kādam jābūt ceļojumu tērpam. Lai uzburtu ainu, gribu pieminēt kuplos krinolīnus – svārkus, kas ienāca modē 19. gadsimta vidū. Vilciena vagonu šaurībā vairākām dāmām šādos tērpos bija gandrīz neiespējami apstiesies blakus. Tāpēc tika radīts jauns tērpu veids ar slaidinātu siluetu.”

Apģērbu krāsas izvēli ietekmēja arī tas, ka bija jādomā par to tīrīšanu un mazgāšanu. Tērpus sāka šūt no tumšākiem audumiem. Pirmā pasaules kara laikā krasi izmainījās arī sieviešu tērpu garums.

Šos interesantos faktus A. Vasiljevs uzzinājis no savas ģimenes. “Abi mani vectēvi strādāja uz Krievijas impērijas dzelzceļa. Vectēvs no mātes puses strādāja Lietuvā, Viļņā, bet vectēvs no tēva puses – Ukrainā, netālu no Kijivas. Tas bija gadsimta sākums, ap 1900. gadu,” atklāj modes vēsturnieks.

Izstādes scenogrāfijas veidotāja māksliniece Anna Heinrihsone, ekspozīciju iekārtojot, piedzīvojusi brīnumu un apliecinājumu tam, ka šāda izstāde ir cilvēkiem

vajadzīga. “Mums ir eksponāts – lukturis, kas bija priekšā lokomotīvei, tas ir Liepājas muzeja īpašums. Domāju, ka būtu jauki, ja kādā fotogrāfijā varētu redzēt, kurā vietā tieši lukturis atradās. Pēc pusstundas muzeja darbiniece teica, ka atnācis kungs, kurš atnesis fotogrāfijas. Viņa radinieki strādājuši tieši uz šādas lokomotīves. Fotogrāfijā redzams tieši lukturis,” viņa pastāsta.

CEĻASOMA CILINDRAM

A. Heinrihsone pauž, ka mūsdienās ļaudīm varētu būt grūti saprast, kāpēc braucienam ar vilcienu piešķirta tik liela nozīme. “Laikā, par kuru stāstām izstādē, runa ir nevis par pārvietošanos, bet par ceļošanu, kas bija piedzīvojums, jo pats ceļš jau bija vērtība. Tobrīd tā bija kā došanās kosmosā. Ko mūsdienu cilvēks izvēlētos uzvilkt, ja nebūtu jālieto skafandrs? Ko viņš ņemtu līdzi, ja absolūti jaunā veidā gatavotos nokļūt no vienas vietas uz otru?” pārdomas atklāj māksliniece.

Pagātnē progress ļoti iespaidojis modi. Mūsdienās tā nenotiek, jo viss ir pieejams, nav nekādu ierobežojumu. “Izstādes, ko piedāvā Liepājas muzejs, kombinācijas – riteņbraucējs un mode, kara laiks un mode –, stāsta ļoti daudz par to, kā cilvēks pielāgojās un kāpēc viņš pielāgojās. Tā var mācīties vēsturi,” uzskata A. Heinrihsone.

Izdoma, savienojot praktisko un skaisto, bijusi ļoti svarīga. Protams, zīda audums, ilgi sēžot, burzās. Bet virsū ir kokvilnas mētelītis, kas to visu noslēpj. Koferi un somas speciāli paredzēti dažādiem aksesuāriem, un ne tikai dāmām, bet arī kungiem. “Mūsu imitētajā restorāna telpā uz letes ir ļoti interesanta lieta – cilindrs pārvadāšanas soma, kuras iekšpuse ir tāda, lai galvassega saglabātu formu. Arī tas mūsdienās ir neiedomājami – lai pārvestu cepuri, tev ir atsevišķa soma,” saka māksliniece.

Skatoties uz detaļām, arī tām, kas redzamas stacijas restorānā un vilciena vagonu interjerā, viss liecina par vēlmi skaidri dzīvot. “Mūsu laikam ir tā priekšrocība, ka cilvēks var izvēlēties vilkt tādas drēbes, kādas bija 18. vai 19. gadsimtā. Tas, ko mēs nevaram noķert, ir laika plūdums, lēnums vai nestateidzīgums, kas tagad ir nesasniedzams,” saka māksliniece. Viņasprāt, arī šī izstāde ir jāskatās nestateidzīgi. ■

RUSLANA ŠUĻĢAS FOTO

Sava vieta ekspozīcijā ir Liepājas stacijas restorāna telpas imitācijai. Restorāns bija svarīgs, ceļotāji tur pavadīja laiku pirms īpašā notikuma – brauciena ar vilcienu.

“Tas laiks ir bez pēdām zudis, par to mazliet žēl,” saka izstādes scenogrāfe Anna Heinrihsone. Šodienas cilvēki vairs neprot ceļot ar stilu.

Mūzika

- ◊ 5. augustā koncertdārzā "Pūt, vējiņi!" festivāla "Liepājas vasara" koncertā skanēs Dž. Gēršvina, L. Bernsteina un M. Ravēla skaņdarbi. Solisti – Vestards Šimkus un Oskars Petrauskis, pie Liepājas Simfoniskā orķestra diriģenta pulks stāsies Guntis Kuzma.
- ◊ 5. augustā koncertzālē "Latvija" Ventspilī nakts dubultkoncerts. Piedalās taustiņinstrumentu un perkusiju duets "Svaneborg Kardyb" (Dānija) un Matīsa Čudara trio.
- ◊ 6. augustā koncertdārzā "Pūt, vējiņi!" maestro Raimonds Pauls muzicēs kopā ar Latvijas Radio bigbendu.
- ◊ 6. augustā Kuldīgas novada Ranķos Ventas abos krastos un uz plota upē koncerts "Sapņu atspulgs Ventas ūdens lāsē".
- ◊ 7. augustā koncertzālē "Latvija" muzicēs itāļu pianists Federiko Albanēze.
- ◊ 7. augustā Alsungas pils pagalmā uzstāsies muzikālā apvienība "Raxtu Raxti".
- ◊ 10. augustā Brocēnos, Liepu ielas skvērā, muzikāls vakars kopā ar Emīlu Lemkeni un brāļiem Didzi un Miku Juroviem.
- ◊ No 12. līdz 28. augustam Liepājā un Dienvidkurzemē notiks Liepājas Simfoniskā orķestra mūzikas festivāla "Rimbenieks" koncerti. Dienvidkurzemes festivāls "Rimbenieks" ir radīts ar mērķi tuvināt augstvērtīgas mūzikas atskaņojumu cilvēku dzīvesvietai, stiprināt novada kopienas, popularizēt latviešu mūziku un veicināt Latvijas apceļošanu, sākot ar kaimiņu pagastu.

- ◊ 13. augustā Rojas brīvdabas estrādē muzicēs Linda Leen ar grupu.
- ◊ No 19. līdz 21. augustam koncertzālē "Latvija" mūzikas festivāls "LNSO vasarnīca".
- ◊ 21. augustā Valtaiķu baznīcā Sonoras Vaices (balsis) un Agneses Egliņas (taustiņi) koncerts.
- ◊ 26. augustā Skrundas estrādē grupas "Bet bet" 30 gadu jubilejas koncerts.
- ◊ 28. augustā Liepājas Sv. Trīsvienības katedrālē ērģeļmūzikas cikla "Mūzika dievamam" noslēguma koncertā "Mazā vasaras mūzika" uzstāsies ērģeļu duets Vīta Kalnciema un Liēna Andreta Kalnciema.

Mantojums

- ◊ 6. augustā Mazirbē notiks Lībiešu svētki.
- ◊ 6. augustā Snēpeles brīvdabas estrādē pasākumā "No jēriņa līdz teķim, no dzīpara līdz deķim" būs dzīvnieku sēta, audēju un rokdarbnieču darbnīcas, bērnu stūrītis, tirgus lustes, kā arī skanēs Lailas Ilzes Purmalietes un Gundara Silakaktiņa koncertprogramma "Es tevi ļoti gaidīšu".
- ◊ 6. augustā Ventspils Amatņu mājā būs atvērtas amatnieku darbnīcas un senā klase. Notiks videomeistarklase "Kurzemes tautas tērpa tapšana".
- ◊ 6. augustā Livonijas ordeņa pili Ventspilī "Viduslaiku cīņas un jaunie paņēmieni ar "Comtura Vinda"". Piedalīsies arī citi seno cīņu klubi. Viduslaiku dziedājumi un viduslaiku izgudrojumu darbnīcas (papīra liešana, pulveris, astrolabs un pulkstenis). Pantomīmas iestudējums pēc "Parīzes Dievmātes katedrāles" motīviem, dzīvā skulptūra, mīmu joki.
- ◊ 7. augustā Livonijas ordeņa pili viduslaiku dziedājumi. "Schola Cantorum Vox lubiantis" un leva Saliēte koncertprogrammā "Lux Feminae".
- ◊ 7. augustā Ventspils Piejūras brīvdabas muzejā Amatņu diena.
- ◊ 12. augustā Vārmes muižas parkā vēsturi izzinošs pasākums, kurā vērs vaļā Vārmes stāstu pūra lādi.
- ◊ 20. augustā Pelču pili parka svētki.
- ◊ 20. augustā Dundagas pagasta Kubalu skolā – atvērto durvju diena.

Māksla

- ◊ No 1. līdz 6. augustam Saldus Mākslas skolā un tās apkārtnē keramikas simpozījs "KUR. Keramikā. Uguns. Radošums." 1. augustā simpozija dalībnieku izstādes atklāšana. Visu simpozija laiku Kultūras paviljonā mākslinieku un interesentu sarunas. 6. augustā raku dedzināšanas tehnikas paraugdemonstrējums profesora Daiņa Lesiņa vadībā, uguns skulptūras šovs un grupas "Dagamba" koncerts.
- ◊ Koncertzālē "Lielais dzintars" Liepājā atvērta gleznotāja un mākslas pedagoga Alekseja Naumova personālizstāde "Vīnogulāji, dārzi, parki un citas ainavas". Gleznās, kam iedvesma tverta Ņujorkā, Parīzē, Venēcijā, Burano, Rīgā, Honkongā, Kanēanrusijonā, Rundālē, Liepājā un citur, atklāti mākslinieka daudzo ceļojumu iespaidi.
- ◊ Kuldīgas Mākslas namā izstādē "Gleznotāji" savus darbus izrāda mākslinieces Jolanta Ozollapa, Helēna Heinrihsone, Anita Biedriņa, Inguta Bīriņa, Jolanta Dinkova, Anita Putniņa, Kristīne Straume, Ilze Stīvere.
- ◊ Līdz 21. augustam Mākslinieku rezidences galerijā un Mākslas namā Kuldīgā izstāde "Šeit un tālumā, sapnī un nomodā". Laura Aizporiete, Krišs Erdmanis, Ieva Iltnere, Ingrida Ivane, Ritums Ivanovs, Liene Mackus, Aleksejs Naumovs, Gļebs Panteļejevs, Andris Prigļičevs, Gints Rudzītis, Kārlis Siliņš, Sandra Strēle, Velga Vītola, Andris Vītolis, Kaspars Zariņš, Vija Zariņa un Vides filmu studija atspoguļo pēdējā laika notikumus, sasaistot tos ar vēsturi, ģeopolitiku, tautu migrāciju, ģimeņi, skolu un mājām.

Teātris

- ◊ 4. augustā Rojas brīvdabas estrādē izskanēs Liepājas teātra aktieru koncerts "Laternu stunda".
- ◊ 12. augustā Rojas brīvdabas estrādē viesosies slavenais humorists un TV raidījumu vadītājs Maksims Galkins.
- ◊ No 19. līdz 28. augustam Liepājas teātra topošās Mazās zāles pagalmā būs skatāma jaunā koncertprogramma "Latviešu rokenrols" ar grupu "Pērkonis", "Jumprava", "Sīpoli", "Līvi" un citu iemīļotu mūziku radītām dziesmām. Piedalīsies Liepājas teātra aktieri un mūziķi Normunda Kalniņa vadībā.
- ◊ 20. augustā koncertdārzā "Pūt, vējiņi!" Baibas Sīpenieces-Gavares stāvēizrāde "Vienreiz jau var!".
- ◊ 26. augustā Kables estrādē viesosies Vānes amaterteātris ar H. Paukša lugas "Vai mana cūka pie jums nav bijusi?" iestudējumu.

Citas lietas

- ◊ 4. augustā Kables estrādē Senioru parka svētki.
- ◊ No 5. līdz 7. augustam Ventspils svētki "700+32".
- ◊ No 12. līdz 14. augustam Ventspilī notiks Ukrainu kultūras dienas.
- ◊ 12. augustā Talsos, Sauleskalna brīvdabas estrādē, bērni kopā ar pasākuma vadītāju Bingu varēs izlēkties piepūšamajās atrakcijās, baudīt cukurvati, popkornu, piedalīties konkursos un saņemt balvas "Putu para-dizes" ballītē.
- ◊ 13. augustā Brocēnos pasākums "Svinam dzīvi Brocēnos!". Programmā izklaidējošas atrakcijas un izdarības, vakarā – romantisks koncerts Cieceres ezera krastā.
- ◊ 13. augustā Mērsragā notiks pagasta un kanāla svētki.
- ◊ 13. augustā Talsos, Pilsētas laukumā, būs Dižmāras gadatirgus.
- ◊ 14. augustā Saldū, Kalnsētas parkā, putu ballīte kopā ar Bingu.
- ◊ 27. augustā Staldzenes pludmalē Senās uguns nakts.

KURZEMES KULTŪRAS PIELIKUMS

Iznāk vienu reizi mēnesī.
Izplatīts kā reģionālo laikrakstu "Kurzemes Vārds", "Kurzemnieks", "Saldus Zeme" un "Talsu Vēstis" bezmaksas pielikums.

Kurzemes Vārds

Internetā pieejams izdevniecību mājaslapās kurzemnieks.lv, sz.lv un talsuvestis.lv, kā arī reģionālajā portālā liepajniekiem.lv.
Redkolēģija: Daiga Bitīniece ("Kurzemnieks"), Mairita Balode ("Talsu Vēstis"), Linda Kilevica ("Kurzemes Vārds"), Andra Valkīra ("Saldus Zeme").

Saldus Zeme
LAIKRAKSTS BROČĒNU NOVADAM UN SALDUS NOVADAM

Talsu Vēstis

Kurzemnieks
LAIKRAKSTS VIDUSKURZEMEI

Projekta vadītāja:
Anda Pūce.
Kontakti:
tālrunis 26436485,
e-pasts anda@kurzemes-vards.lv.

PROJEKTU
ATBALSTA

